కాళయుక్త దీపావళి కథల పోటీలో రు. 116/- కన్సొలేషన్ బహుమతి పొందిన కథ

కాలికి అడ్డం వచ్చిన ట్రంకుపెట్టెని బలమంతా ఉపయోగించి, విసురుగా ఒక్క తాపు తన్నాడు సుధాకర్.

గచ్చు నేలమీద ఆ ట్రంకుపెట్టె కర్కశంగా శబ్దం చేస్తూ బరబరా పది గజాలుపోయి ఆగింది.

పెరటివేపు వసారాలో కూర్చుని "గజేంద్రమోక్షం"లోని పద్యాలను వుండి వుండి గొణుక్కుంటున్నట్టు తనలో తను చదువుకుంటున్న అన్నపూర్ణమ్మకా శబ్దం వినిపించి గుండెలు దడదడలాడాయి.

ఏదో అవాంతరం ముంచుకు వచ్చినట్లుగా ఒంటరిగా అక్కడ నుంచి లేచి లోపలకు వచ్చింది.

అంతలోనే వంటింట్లో ఏదో పనిలో మునిగివున్న సావిత్రి, ఆ శబ్దం వినే హాల్లోకి వస్తూ, "ఏమిట్రా అది?" అంటూ అడిగింది కొడుకుని.

"ఏమిటేమిటి? ఆ ట్రంకుపెట్టెని అవతల పారెయ్యమంటే పారెయ్యరు?" అంటూ గయ్యిమన్నాడు సుధాకర్.

"ఇప్పుడు దాని గొడవ ఎందుకురా? ఏమయింది?"

"ఏమయిందేమిటి? ఎక్కడంటే అక్కడకు సిద్ధం. కాళ్ళకు దెబ్బలు తగిలి

ఛస్తుంటే." సుధాకర్ కంఠంలో కోపం తగ్గలేదు.

"కళ్ళు సరిగా పెట్టుకొని నడిస్తే సరి! అది వచ్చి నిన్ను కరిచిందా? ఆ మూలగా వున్న పెట్టెమీద కెందుకు వెళ్ళావ్?"

"కళ్ళు మూసుకుపోయే వెళ్ళాను సరేనా? అయినా, ఆ వెధవ పెట్టె అవతల పారేస్తానుండండి!" సుధాకర్ అక్కడ నుండి విసురుగా వెళ్ళిపోయాడు.

"వెధవ గొడవనీ....రెండు రోజులకోసారి ఈగొడవ" సావిత్రి సణుక్కుంటూ తన పనిమీద తిరిగి వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

అంతవరకు కోడలు, మనవడి సంభాషణ విన్న అన్నపూర్ణమ్మ చిన్నగా నిట్టూర్చి మెల్లగా గదిలోకి నడిచింది. ఆ గదికి ఒకవేపు మాత్రమే కిటికీ వుండడంతో ఆ గదిలో వెలుగు తక్కువే. ఆవిడ కళ్ళకు ఎడంచెయ్యి అన్చి పెట్టె ఎక్కడ వుందోనని చూసింది కళ్ళు చిట్లించి.

ఆ చీకట్లో ఒక్కక్షణం పెట్టె ఎక్కడ వుందీ కన్పించలేదు. తర్వాత ఓమూలగా విసిరేసినట్లు పడివున్న పెట్టె కన్పించింది

అన్నపూర్ణమ్మ త్వరగా అడుగులు వేసి ఆ పెట్టె దగ్గరకు చేరింది. నేలమీద చతికిలబడి ఆ పెట్టెకు, సుధాకర్ తన్నడంవలన దెబ్బలేమయినా తగిలాయామోనన్నట్లుగా, ఆప్యాయంగా ఓసారి పెట్టెనంతా తడిమి చూసుకుంది.

చెక్కలూడిపోయి, సొట్టలుపడిపోయిన ఆ పెట్టె ఎప్పటిలా గరుగ్గానే తగిలింది.

"ఆ పెట్టె దారికడ్డంగా కాళ్ళకు తగిలేలా పెట్టకపోతే, ఓ మూల పెట్టకూడదా బామ్మా!" అంది అప్పుడే లోపలకు వచ్చిన వసంత.

"మూల పెట్టక ఎక్కడ పెట్టానే! ఇంకెక్కడ పెట్టుకోనే అమ్మా!" అంది అన్నపూర్ణమ్మ.

"ఎప్పుడూ యిదే గొడవ, క్రింద ఏముందీ వాళ్ళు చూసుకోరు. పోనీ ఆ పెట్టెని వదిలిపెట్టమంటే నువ్వు వదిలిపెట్టవు?" స్వరంలో విసుగు మిళాయించి అని అక్కడ నుంచి వెళ్ళిపోయింది వసంత.

అన్నపూర్ణమ్మ ఏమీ మాట్లాడలేక పోయింది. ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లుగా అక్కడే కూర్చుండిపోయింది.

నిజమే....ఈ పెట్టె గురించి వారానికి

చెక్కపెట్టె

తురగా (మోచర్ల) జయశ్యామల

రెండుసార్లయినా ఇంట్లో ఏదో రకంగా గొడవ జరుగుతూంది. ఎప్పటికప్పుడు మనవలు, మనవరాళ్ళు ఆ పెట్టెను బయట పారెయ్యటానికి సిద్ధపడుతుంటారు. అన్నపూర్ణమ్మ మనసు విలవిల్లాడిపోతుంది నిజంగా ఎక్కడ ఆ పెట్టె పారేస్తారోనని.

"బాబ్బాబు! ఆ పెట్టె పారెయ్యకండి, నాయనా!" అంటూ బ్రతిమాలుకుంటుంది.

"ఆవిడ పెట్టెగురించి మీకెందుకర్రా!"

పరిచయం

జననం కృష్ణాజిల్లా కోడుకొల్లు గ్రామం. ప్రస్తుత నివాసం బొంబాయి. అత్తగారింట్లో అందరూ సాహిత్యాభిమానులు. ఇంతకు ముందు నా నవలలు, కథలు చాలా ప్రచురించబడ్డాయి. మంచి రచనలు చెయ్యాలన్నది నా ఆశయం.

"ఆంధ్రజ్యోతి" వారపత్రిక నవలా ప్రియదర్శిని నవలల పోటీలో ఒక నవల ఎన్నుకొని, యిప్పుడు కథల పోటీలో నా కథకు బహుమతి యిచ్చిన "ఆంధ్రజ్యోతి" సంపాదకులకు నా హృదయపూర్వక కృతజ్ఞతలు.

శేషేంద్రశర్మ, తిలక్‌ల కవితలు, ఇచ్ఛాపురపు జగన్నాథరావుగారి కథలు, యండమూరి వీరేంద్రనాథ్‌గారి రచనలు నాకు యిష్టం. ప్రస్తుతం నా గురించి తెలియజేయవలసిందింతకన్న ఏమీ లేదు.

—తురగా (వేలాచర్ల)
జయశ్యామల

అంటూ సావిత్రి పిల్లల్ని కేకలేస్తుంది.

"ఎందుకేమిటమ్మా? రేకు ఊడిపోతున్న ఆ పెట్టె ఎందుకూ? చూడక కాళ్ళకి తగిలినా, చేసినా చెక్కులూడిపోతున్నాయి మాకు! బట్టలు దానికి పట్టుకొని ఎన్ని చిరగలేదూ? అయినా దేనికది వూడిపోతున్న ఆ డొక్కు పెట్టెని పట్టుకొని వ్రేలాడడం ఎందుకు? అది అవతల పారెయ్యమను! దానిబదులు కొత్తది కొనిస్తాం!" అంటూ విసురుతాడు సుధాకర్.

సుధాకర్ మాటల్లోనూ నిజం లేకపోలేదు. నలభయి సంవత్సరాల క్రిందటి ఆ పెట్టె బాగా పాతబడిపోయి, తుప్పుపట్టి పెచ్చులూడిపోతోంది. ఎక్కడికక్కడ సొట్టలు పడిపోయి, రెక్కలూడిపోవడానికి సిద్ధంగా వుంది.

పొరపాటున దానికి ఏ గుడ్డలు తగిలినా చిరిగిపోవడం ఖాయం. ఆ గదిలో ఒక పక్కగా పెట్టుకుంది ఆ పెట్టెని అన్నపూర్ణమ్మ.

ఓ సారి సుధాకర్ ఎందుకో గదిలోకి వెళ్ళి దేని కోసమో వెతుకుతున్నాడు. క్రింద నున్న పెట్టెను అతను చూసుకోలేదు. పెట్టెకు ఓ పక్కగా వూడిపోయిన రేకు సుధాకర్ పాదాన్ని బాగా లోతుగా కోసుకుపోయి. రక్తం చిమ్మింది.

సుధాకర్‌కి బాధ కంటె కోపం ఎక్కువగా వచ్చింది. దాంతో రెండు చేతులతోను ఆ పెట్టెను అమాంతంగా ఎత్తేసి "అవతల పారేస్తాను. ఈ డొక్కు పెట్టెని!" అంటూ విసురుగా పెరటి వేపు వెళ్ళాడు.

వెనకాలే సావిత్రి వెళ్ళి. "ఒరేయ్. నీకెందుకురా అది! అది అవతల పారేస్తే ఆ ముసలావిడ బాధపడుతుందిరా!" అంటూ కొడుక్కి అడ్డు వెళ్ళింది.

"ఆ! పడుతుంది బాధ! కాలు చూడు ఎంతలా చీరుకుపోయి నెత్తురు వస్తూందీ.." సుధాకర్ పాదం ఎత్తి తల్లికి చూపించాడు.

నిజమే! అంగుళం మేర బాగా చీరుకుపోయి, రక్తం అధికంగా స్రవిస్తూంది.

"అయ్యయ్యో!" అంటూ సావిత్రి సుధాకర్ కాలికి గబగబ ఇంత కాఫీపొడి

మాటల పందెం

అమెరికాకు ఒకప్పుడు అధ్యక్షుడుగా వున్న "కూలెడ్జి" మహాశయుడు, అమిత మితభాషి. ఒక అమెరికన్ స్త్రీ, ఆయనచేత ఎక్కువగా మాట్లాడిస్తానని పందెం వేసింది. ఆమె ఆయనను ఒక విందులో కలుసుకొని "అధ్యక్షా! మీచేత, అధమ పక్షం, మూడు మాటలైనా మాట్లాడించగలనని నా మిత్రులతో పందెం వేశాను" అన్నది. "నీకే ఓటమి" అన్నాడాయన ముక్తసరిగా.

టైమ్ సెన్స్

రాజకీయవాది, ఉపన్యాసం ముగిస్తూ -

"క్షమించాలి చాలాసేపు మాట్లాడాను. వాచీ యింటిదగ్గర మరచిపోయాను.

"వాచీ లేకపోతే పోయింది. నీ వెనక గోడ మీద క్యాలెండరు వుందిగా!" అదైనా చూడకూడదూ" అని సభలోనుంచి కేక.

—జె. రాఘవేంద్రరావు, గుడివాడ

తెచ్చి, అద్దింది రక్తస్రావాన్ని అరికట్టడానికి.

"ఏదో చూసుకుని నడవాలిగాని, వస్తువులు బయట పారేసుకుంటార్రా! ఏమిటో ఆ ముసలావిడ చాదస్తం. ఆవిడ ప్రాణాలన్నీ ఈ పెట్టెలోనే వున్నట్లుగా బాధపడిపోతుందావిడ. నేనో మూల పడేస్తాను గాని యిలా యివ్వు!" అంటూ మంచిమాటలతో కొడుక్కి నచ్చచెప్పి ఆ పెట్టె తీసికెళ్ళి గదిలో ఓ మూలగా పెట్టింది సావిత్రి.

ఇంకోసారి అలాగే జరిగింది.

చిన్న మనవరాలు కుసుమ తన పుట్టిన రోజున కొత్తగా కుట్టించుకున్న పట్టు లంగా వేసుకుని, ఎందుకో ఆ గదిలోకి వెళ్ళి పరుగెత్తుకువస్తూంది బయటికి. కాని

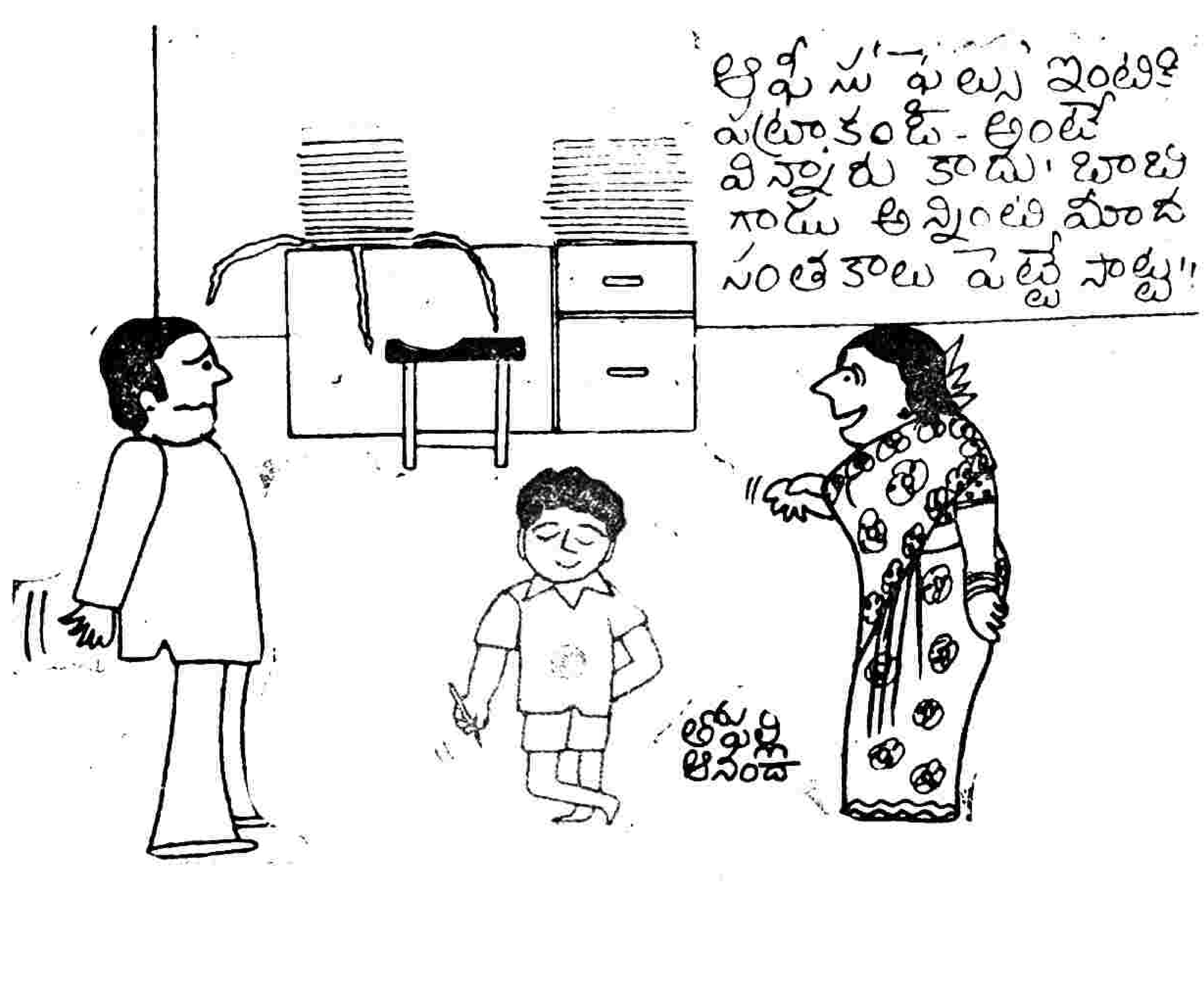

ఓ పరిచయం

నాకు రాజకీయాలు అట్టే తెలీవు
అధికారంలో వున్న వాళ్ళ పేర్లు తప్ప.
నెహ్రూతో మొదలెట్టి వారంలో రోజుల్లా నెలల పేర్లలా
టకటకా ఎన్ని సార్లయినా చెప్పేయ గలను.
నేను యిండియన్ని నల్లటిదాన్ని మలబార్‌లో పుట్టాను
మూడు భాషలు మాట్లాడ్తా రెంటిలో రాస్తా
ఓ భాషలో కలలు కంటా
ఏమ్ యింగ్లీషులో రాయకు నీ మాతృభాష కాదది.
అన్నారు వాళ్ళు
అయ్యా విమర్శకులూ స్నేహితులూ చుట్టాలూ
నన్ను నా మానాన వొంటరిగా వొదిలేయండి
నా యిష్టమొచ్చిన భాషలో నన్నెందుకు మాట్లాడనీరు
నే మాట్లాడే భాష నాది-నాదవుతుందది
ఆ వంకర్లు ఆ విచిత్రాలు-అన్నిటితో నాది-నాదవుతుంది
అది వో సగం ఇంగ్లీష్, వో సగం యిండియన్—
చిత్రంగానే వున్నా దాని నిజాయితీ దానిది
నాలా దానికీ వో వ్యక్తిత్వం వుంది
గ్రహించరేమయ్యా మీరిది
నా సంతోషాలు కోరికలు ఆశలూ అన్నీ గొంతెత్తుతాయి దాంట్లో
కాకులకి అరుపులా సింహాలకి గర్జనలా
నా భాష నాకు
అది మానవ భాష
చూచే వినే మనసు చైతన్యవంతమైన మనసు
అక్కడెక్కడో కాదు యిక్కడంటే యిక్కడే వున్న మనసు భాష అది.
కాదది తుఫానులో చెట్లది వర్షాకాల మేఘాలది వర్షానిది
శవాన్ని దహించే మంటల పొంతనలేని పెళపెళల
ఒవిటి గుడ్డి భాష కాదది.
నేనో చిన్న పిల్లని-తర్వాత నేను పెద్దదాన్నయా నన్నారు.
పొడుగు ఎదిగాను, కాళ్ళు కండ పట్టాయ్
ఒకటి రెండు చోట్ల వెంట్రుకలు మొలిచాయ్
మరింకేం అడగాలో తెలీక నేను ప్రేమ నడిగినప్పుడు
అతను ఓ పదారేళ్ళ పడుచుని గదిలోకి లాక్కుని
తలుపులు బిగించాడు.
అతను నన్నేం చావగొట్టలా కాని
నా స్త్రీ శరీరం నజ్జు నజ్జు అయిపోయి నట్టని పించింది
నా రొమ్ములు, గర్భం నన్ను అణగదొక్కాయి-బరువుతో
కుంగిపోయాను - జాలి పడేట్టు,
ఓ చొక్కా, మా అన్నాయ్ పంట్లాం తొడుకున్నా,
జుట్టు కత్తిరించుకున్నా.
నా స్త్రీత్వాన్ని పట్టించుకోడం మానేశా,
ఏయ్ ఏవిటది చీరకట్టుకో ఆడపిల్లలా వుండు
భార్యలా వుండు అన్నారు వాళ్ళు

రచయిత్రి కమలాదాస్

అల్లిక పనుల అమ్మాయివికా వంటమనిషివికా
పనివాళ్ళకి పేచీదానివికా
ఇమిడిపో - ఊఁ యిముడు — యిమిడిపో
నలుగురితో నారాయణా - ఊఁ - ఇమిడిపో
కేకలేశారు వర్గ విభజన ప్రవీణులు
అలా గోడలమీద కూచోకు లేసుతెరల కిటికీల్లోంచి
అలా చూడకు.
అమీగా వుండూ. లేదూ, కమలగా వుండు
మాధవీ కుట్టీగా వుండు-మరీ మంచిది.
ఓ పేరు, ఓ పాత్ర ఎంచుకోవాల్సిన సమయం యిది.
కల్లబొల్లి ఆటలు ఆడ్డం మరింక ఆపెయ్
స్కిజోఫెర్నియా గ్రటా వద్దు కామినీ పిశాచిలా వుండొద్దు
ప్రేమలో దెబ్బతింటే అలా గట్టిగా యిబ్బందిగా ఏడ్వకు.
ఓ మగాణ్ని కలుసుకున్నా. ప్రేమించా.
అతనికి ఓ పేరంటూ యేం లేదు
ఆడదాన్ని కోరే ప్రతిమగాడే అతను
ప్రేమని కోరే ప్రతిస్త్రీలా-నేను
అతనిలో నదుల ఆకలి పరవళ్ళు
నాలో సముద్రాల నిరంతర నిరీక్షణ
ఎవరు నువ్వు ఎవరు నువ్వని ప్రతి మనిషినీ అడుగుతాను
సమాధానం 'నేను' అని.
ఈ ప్రపంచాన ప్రతిచోటా ఎక్కడపడితే అక్కడ
తనను తనే 'నేను' అని పిల్చుకోడం
ఒరలో కత్తిలా బిగుసుకుపోయి వుండడం చూశాన్నేను.
ఒంటరిగా తాగేది నేనే
పన్నెండుకి అర్ధరాత్రప్పుడు తెలీని వూళ్ళ హోటళ్ళలో.
నవ్వేది నేనే
రమించేది నేన్నే ఆ తర్వాత సిగ్గుపడేదీ నేనే.
గొంతులో గలగలతో మరణిస్తూ పడుకొన్నది నేనే
నేను మహాపాపిని నేను మహాత్మురాలిని
ప్రేమించ బడినదాన్ని మోసగించ బడినదాన్ని
నాకు సంతోషాలు లేవు నీవి కానివి
నాకు ఆవేదనలు లేవు నీకు లేనివి
నేను కూడా నన్ను నేను అని పిల్చుకుంటా.

మూలం : కమలాదాస్

అనువాదం : సౌమ్రల

అంతలోనే కుసుమ పరుగెత్తుకురావడంలో పరికిణీ ఆ పెట్టెకు తగిలి సర్రున జానెడు మేర చిరిగింది కొత్త పరికిణీ.

చిరిగిపోయిన ఆ పరికిణీ చూసుకుని కుసుమ వెక్కి-వెక్కి ఒకటే ఏడుపు. అందరూ ఎన్ని విధాల నచ్చచెప్పినా కుసుమ ఏడుపు ఆపలేదు. దాని ఏడుపు చూసిన అన్నపూర్ణమ్మ రెండో మనవడు శ్రీనివాస్‌కి చిరాకు, కోపం వచ్చి,

"అసలా పెట్టెను బయట పారెయ్యాలి! సగం దరిద్రం వదులుతుంది కొంపలో: దాని నెలా బయట పారేయించాలో నాకు

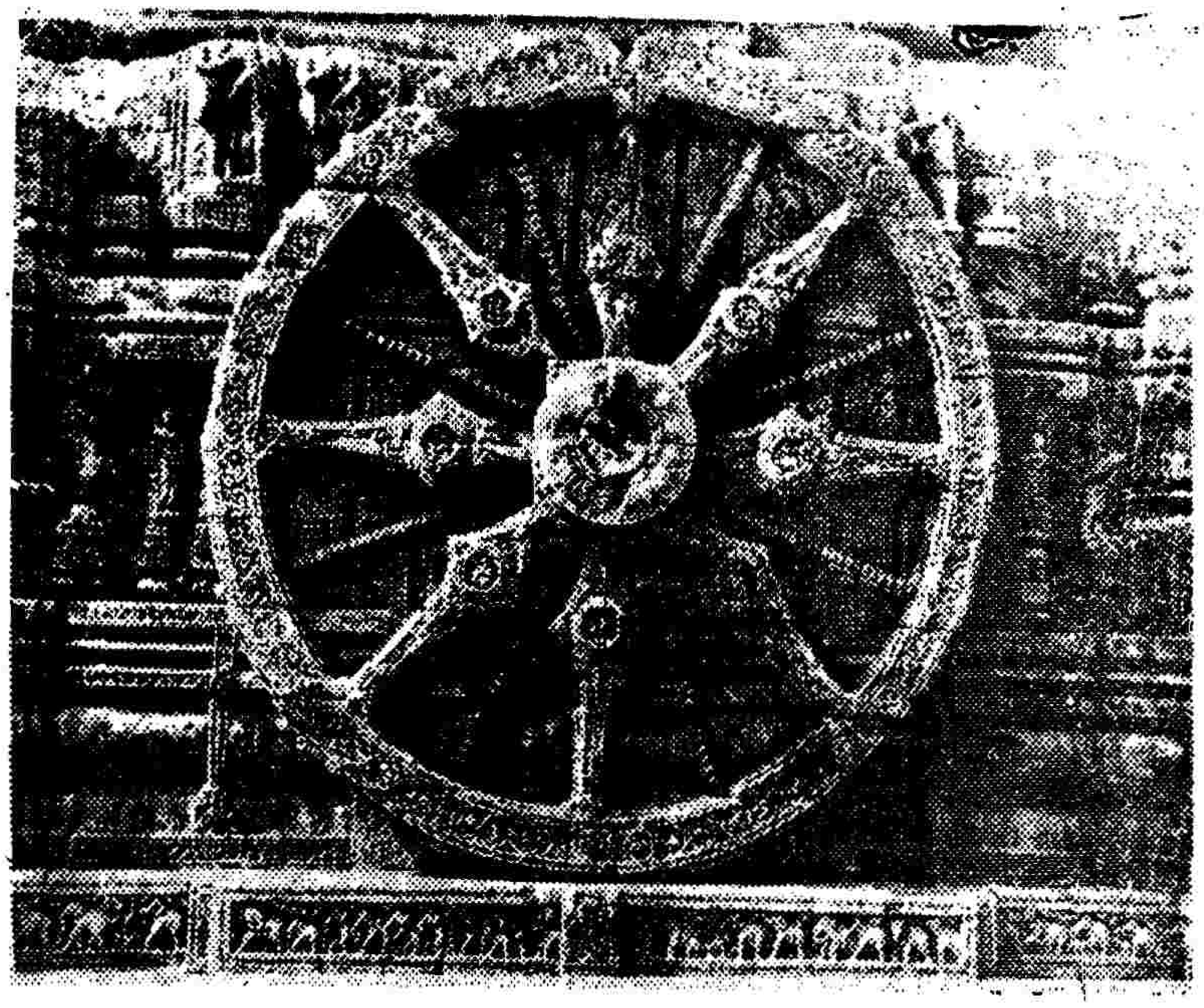

కోణార్క సూర్యదేవాలయంలోని రథచక్రం

—ఫొటో : ప్రభాకర్, హైదరాబాద్

తెల్చు !" అంటూ పచ్చడి రుబ్బుకొనే పాత్రం తెచ్చి బలంగా ఎత్తునుంచి పెట్టె మీద పడేశాడు.

పాతకాలం ట్రంకుపెట్టె....బాగా సొట్ట పడిందిగాని, చిల్లు మాత్రం పడలేదు.

అది చూసి అన్నపూర్ణమ్మ బాధ చెప్ప నలవికాకుండా పోయింది. మనవడు తన మీదనే పాత్రం విసిరేసినట్లుగా నొచ్చు కొంది పెద్దగా సొట్టపడిపోయిన పెట్టెను చూసుకొని, చంటిపిల్లవాడికేదో దెబ్బ తగిలిపోయినట్లుగా బాధపడిపోయిందావిడ. నీళ్లునిండినకళ్ళతో ఆ పెట్టెదగ్గరకూర్చుని. పదిసార్లు ఆ పెట్టెను తడిమి తడిమి చూసుకుంది. తర్వాత గుండ్రాయి ఎక్క డుందోనని ఇల్లంతా వెతికితెచ్చుకుని.ఆపెట్టె పై మూత తెరిచి వెనక్కు పెట్టి లోపలకు తోసుకువచ్చినచోట ఆ గుండ్రాయితో కొట్టి సరి చేసుకోసాగింది.

ఆవిడ అవస్థ గమనించిన రాఘవరావు "ఏమిటమ్మా నీ చాదస్తం : ఎందు కొచ్చిన అవస్థ చెప్పు దానితో నీకు!" దేనికది వూడిపోతున్న ఆ పెట్టెను వదలి పెట్టడానికి అంత బాధెందుకు నీకు? రోజూ పిల్లలు దెబ్బలు తగుల్చుకుని, గుడ్డలు చింపుకొని....ఎందు కొచ్చిన గొడవలు : వాళ్ళేదయినా అంటే నీ మనసు బాధపడు తుంది. అయినా, అంత గతిలేని స్థితిలో లేముగా! ఆ పెట్టె అవతల పడెయ్యి, నిమి షంలో నీకు మరో కొత్తది తెచ్చిస్తాను!" అన్నాడు.

"వద్దు, నాయనా! యింకా నాకు కొత్త పెట్టె ఎందుకూ? దీనితో నాజీవితం వెళ్ళిపో

అత్తగారి అవమానం

భర్త ఆఫీసునుంచి వచ్చేసరికి భార్య ఏడుస్తూ కూర్చుంది. కారణ మేమిటంటే "మీ అమ్మగారు నన్నవమానం చేశారండి."

భర్త : అనువందల మైళ్ళ దూరంలో వున్న మా అమ్మ నిన్నెలా అవమానం చేసింది?

భార్య : ఆవిడ మీకు వుత్తరం వ్రాశారు. నేను చింపి చదివాను. అన్నీ మామూలు సంగ తులే. చివర "తాజా కలం" అని "కోడలా! ఈ వుత్తరం అబ్బాయి కివ్వటం మర్చిపోకుసుమా" అని వ్రాశారు.

—జె. రాఘవేంద్రరావు, గుడివాడ

తుంది!" అంటుంది ఎప్పుడూ అన్న పూర్ణమ్మ.

అయితే, ఆవిడ ప్రవర్తన చాలా చాద స్తంగా, మూర్ఖంగా అనిపిస్తుంది చూసే వాళ్ళకి. కాని, ఆ పెట్టెను వదిలిపెట్టలేక పోవడానికి....ఎనక ఎన్నో కారణా లున్నాయి ఆవిడకి.

* * *

ఆ పెట్టెకి, అన్నపూర్ణమ్మగారు సంభయి సంవత్సరాల అనుబంధం వుంది. ఆ పెట్టెతో అన్నపూర్ణమ్మకు ఎన్నో మధుర స్మృతులు, జ్ఞాపకాలు పెనవేసుకుని వున్నాయి.

ఆ పెట్టె అన్నపూర్ణమ్మకు పెళ్ళి కాక ముందరే తండ్రి కొనిచ్చాడు.

ఆ పెట్టె కొనితెచ్చిన రోజున అన్న పూర్ణ తెగ సంబరపడిపోయింది. అంత వరకు తనకంటూ ప్రత్యేకంగా పెట్టె లేనందున.

అందులో ముందుగా తనకెంతో ఇష్ట దైవమయిన వేణుగోపాలుని ఫోటో ఒకటి పెట్టి, ఆ తర్వాత తన బట్టలు అందులో సర్దుకుంది.

ఆ పెట్టె కొన్న కొద్దిరోజులకే అన్న పూర్ణమ్మ వివాహం గోపాలరావుతో నిశ్చ యమైంది. ఆ పెట్టె కొన్న వేళావిశేషం. కూతురుకి సంబంధం కుదిరివచ్చిందని మురిసిపోయారు అన్నపూర్ణమ్మ తల్లి తండ్రులు. వారితోపాటు అన్నపూర్ణమ్మకూ అదే అనిపించింది. అందుకే అప్పటినుంచి ఆ పెట్టెపైన అపార విశ్వాసం అభిమానం పెంచుకొంది. పెళ్ళి చూపులకు ముందరే గోపాలరావు ఫొటో ఒకటి పంపారు అందరూ చూడడానికని. ఆ సంబంధం నిశ్చయం అయాక ఆ ఫోటోని ఎంతో పదిలంగా ఆ పెట్టెలో దాచుకుని, వివాహ మయేవరకు రోజుకు పెంపుమూడుసార్లన్నా ఇంట్లో ఎవరూ గమనించకుండా ఆ ఫొటో చాటుగా చూసుకుంటూ మురిసిపోతుండేది. పెళ్ళి శుభలేఖలు అచ్చయివచ్చిన వెంటనే ఓ శుభలేఖ తీసుకుని ఆ పెట్టెలో భద్రంగా దాచుకుంది.

ఆ తర్వాత పెళ్ళయి అత్తవారింటి కొచ్చింది. వచ్చేటప్పుడు ఆ పెట్టె వెంట తెచ్చుకుంది. పెళ్ళిలో తామిద్దరికీ వేసిన

[illegible]... [illegible] పెట్టెలో దాచిపెట్టింది. రోజూ [illegible] [illegible] అన్న [illegible] అపురూపంగా [illegible] [illegible].

[illegible] అది గమనించిన [illegible]...

[illegible] ఆ [illegible] అంటూండేవాడు.

[illegible] అన్న [illegible]. అయితే [illegible] [illegible] గోపాలరావు [illegible].

[illegible]

[illegible]

అమృతం - అనృతం

అమృతం మెలా వస్తుంది?
వచ్చేదంతా అనృతమే
హాలాహలంకంటె కాలకూటం
కంటే
పెద్ద చేదువిషమే
ఈ గోలాహలంలోంచి
క్షారసాగరం మథనంలోంచి!

—కె. వి. రమణారెడ్డి

ఆ కలాలు.... అవి ప్రేమపేటికలాంటివి... [illegible] వదిలంగా దాచుకోవాలనిపిస్తే ... [illegible] అన్నపూర్ణ ఆ ఉత్తరాలన్ని పెట్టెలో దాచుకుంది.

రోజూ ఏదో సమయంలో [illegible] ఓసారి గోపాలరావు ఫోటో. [illegible] [illegible] ఉత్తరాలు... [illegible] తనివితీరా చూసుకుంటుంది. ఆ ఉత్తరాల్లో రోజూ ఓపేరా పట్టిపట్టి చదువుకునేది.

కాలం కరిగిపోతూంటే, అన్నపూర్ణ నల్గురు పిల్లల తల్లి అయింది. అప్పటికీ కూడా ఆమెకా అలవాటు పోలేదు.

తల్లి రోజూ పెట్టెతెరిచి ఏవో కాగితాలు, ఫోటోలు చూసుకుంటూ ఓగంటసేపు ఊహాలోకంలో తేలడం ఎందుకుంటుందో పిల్లలకు చాలా రోజులు అర్థం కాలేదు.

దాగా జ్ఞానం వచ్చాక, తల్లి మాట వినకుండా పెట్టె తెరిచి గాలించి చూశారు. తండ్రి ఫోటో.... తండ్రి తల్లికి రాసిన ఉత్తరాలు... అవి చూసి ఎవరికి తోచినట్లు వారు సమాధానం చెప్పుకున్నారు.

ఆ తర్వాత పిల్లలు రోజూ: "అమ్మా! యివాళ ఏ గుడి తలుపులు తీశావ? ఏ దేవతార్చన పూర్తయిందా?" అంటూ వేళాకోళంగా అడిగేవారు.

"పెద్ద మాటలు మాట్లాడకండి. కుర్ర సన్నాసుల్లారా?" అంటూ పిల్లల్ని చిరు

దీపావళి శుభాకాంక్షలతో!!

చదవండి! చదవండి!! చదవండి!!!
ఇంటింటా సాహిత్యానందపు వెలుగులు జిమ్మే
సచిత్ర మాసపత్రిక
నిత్యనూతన కాంతులను విరజిమ్మే
యద్దనపూడి సులోచనారాణి కలంనుండి వెలువడే
[illegible] ప్రేమసింహాసనం ప్రారంభమైంది!

కోపంతో అదిలించినా, చాటుగా ముసి ముసిగా, మురిపెంగా నవ్వుకునేది అన్నపూర్ణ.

ఆడపిల్లలు "అమ్మా! బొమ్మలకి పెళ్ళిళ్ళు చేస్తాం! బొమ్మలకు దండలు కావాలి! నీ పెట్టెలో దండలు తీసుకుంటాం!" అంటూ పెట్టె తెరిచి ఆ దండలు పట్టుకుపోయారు.

అన్నపూర్ణమ్మ మనసు విలవిల్లాడింది. ఆ దండలు తియ్యొద్దని పిల్లల్ని గట్టిగా కేకలేద్దామనుకుందిగాని, అలా చెయ్యలేకపోయింది. పిల్లలు ఆ దండలు పట్టుకుపోతుంటే, గుడ్లప్పగించి చూస్తూ వూరుకుండిపోయింది. అయితే ఆ దండలంటే కళ్ళెదురుగా లేకుండా పట్టుకుపోయారుగానీ, దానికి సంబంధించి గుండెల్లో నిండిపోయిన అనుభూతిని ఎవరు పట్టుకుపోగలరు?

కాలక్రమేణా పిల్లలు పెద్దవాళ్ళవుతూ చదువులూ, సంధ్యలు.... పెళ్ళిళ్ళు.... అలా అన్ని బాధ్యతలు మీదపడినా అన్నపూర్ణమ్మలో ఆ మధురానుభూతులు చెక్కు చెదరలేదు. పిల్లలు అస్తమానూ ఎందుకో అందుకు తల్లి పెట్టి కెలికేసి ఆవిడ అపురూపంగా సంవత్సరాల తరబడి దాచుకున్నవన్నీ చెల్లాచెదరు చేసేవారు. భర్త తనకు రాసిన ఉత్తరాల్లో ఒకటో అరో తప్ప మిగతా ఉత్తరాలన్నీ చెత్త కాగితాల్లో చేరి చిరిగిపోయాయి. కర్పూరదండలు, చెక్క దండలు ఎప్పుడో మాయమయ్యాయి. అవన్నీ పోయినా, ఆ పెట్టెలో ఇంకా ఏవో మధుర రహస్యాలు దాచుకొన్నట్టుగానే ఆ పెట్టెమీద అభిమానం తగ్గలేదు... గుండెల్లో మధురానుభూతులు చెరిగిపోలేదు.

కాలం గడిచినకొద్దీ బాధ్యతలు పెరిగిపోయాయి పిల్లలందరి పెళ్ళిళ్ళయ్యాయి. వృద్ధాప్యం వరించి వచ్చింది.

బాధ్యతలన్నీ తీర్చుకొన్న గోపాలరావు మంచంలో పడి తీసుకోకుండానే, ఓ రోజు నవ్వుతూ, నవ్వుతూనే పరలోక గతుడయ్యాడు హార్ట్ ఎటాక్‌తో.

కాలంతోపాటు జీవితంలో ఎన్నో మార్పులు వచ్చినా, అన్నపూర్ణమ్మ ఆ పెట్టెను మాత్రం వదలలేదు. ఆ పెట్టె పాతబడిపోయి, పెచ్చులూడిపోతూ, ఏ రేకుకా రేకు వూడిపోయేలా వుంది.

ఆ పెట్టెను చూసినప్పుడల్లా కొడుకులిద్దరూ అంటుంటారు. "ఆ పాత పెట్టెతో గడుపుకోవాల్సిన ఖర్మ నీకేమిటమ్మా! కొత్తది కొనిస్తాం! అది అవతల పడెయ్యి" అన్నారు.

"మీరామాట అడగడమే పదివేలు, నాయనా! కొత్త పెట్టెలు నాకెందుకు చెప్పండి! అందులో దాచుకునేవిమాత్రం ఏమున్నాయి. ఏదో, నా జీవితం దానితో వెళ్ళిపోతుందిలే, బాబూ! అనవసరంగా పెట్టి కొనకండి!" అంటూ అభ్యంతర పెట్టింది ఎప్పటికప్పుడు.

నిజమే! ఇప్పుడు కొత్త పెట్టె కొనిచ్చినా అన్నపూర్ణమ్మకు దాచుకునేందుకు ఏమున్నాయి? ఆ పాత పెట్టెలో ఎప్పుడో దాచుకున్న రహస్యాల అనుభూతులను వదిలిపెట్టలేక ఆ పెట్టెతోనే కాలక్షేపం చేస్తోంది గాని, ఒకటి రెండు మాత్రలసీసాలు, ఒక హార్లిక్స్ బాటిల్, ఎప్పుడో రాసుకున్న దేవుని పూజా పుస్తకం, రెండు తెల్లపంచెలు తప్ప.... యిప్పుడా పెట్టెలో దాచుకునే వస్తువులేవీ లేవు. కాని, దానితో అన్నపూర్ణమ్మకు వున్న అనుబంధం.... అనుభూతులు....వదలరానివే, మర్చిపోలేనివే! అందుకే, ఆపెట్టె ఎంత డొక్కులా మారిపోయినా అన్నపూర్ణమ్మ దానిని వదలలేదు.

ఒకచోట నిలవక, ఎప్పుడూ ఆటలతో పాటలతో చిందులువేసే పిల్లలు, ఆ పెట్టెతో దెబ్బలు తగిలించుకుని, బట్టలు చింపుకుని గోల చేస్తూంటే కోడలు సావిత్రికూడా ఒకటి రెండుసార్లు అంది.

"అత్తయ్యగారూ! ఆ పెట్టిమూలంగా పిల్లలూ, మీరూ రోజూ గొడవెందుకు చెప్పండి. దుడుకుతనంగా వాళ్ళు నోటికి ఎలావస్తే అలా మాట్లాడతారు. మీ మనసు బాధపడుతుంది. కొత్త పెట్టె అక్కర్లేకపోతే మానెయ్యండి. నా పెట్టె ఖాళీచేసి యిస్తాను. తీసుకోండి!" అని.

అన్నపూర్ణమ్మ నవ్వి "ఎందుకే అంత పెట్టె నాకు.... అందులో నేను పెట్టుకున్నా ఖాళీగానే వుంటుంది యింకా....!" అనేది.

నిజమే, సావిత్రి పెట్టె చిన్న సైజు భోషాణంలా వుంటుంది మరి.

అందరూ ఆ పెట్టెగురించి తలోరకంగా మాట్లాడినా, దానిని గురించి తననికేకలు వేసినా, వారానికి రెండు మూడు సార్లు ఆ పెట్టె గురించి యింట్లో గొడవ జరుగుతున్నా ఎప్పటికప్పుడు మనవలు ఆ పెట్టెని బయట పారెయ్యడానికి సిద్ధపడుతున్నా అన్నపూర్ణమ్మ చలించలేదు....ఆ పెట్టెని వదిలి పెట్టనూలేదు.

* * *

అన్నపూర్ణమ్మ రెండు రోజులనుంచి అన్నం, నీళ్ళు సరిగా తీసుకోవడం మానేసింది.

ఈ రెండు రోజులుగా ఏదో తన సర్వస్వం పోగొట్టుకున్నట్టు దిగులుగా, బాధగా వుంటోంది. సాధ్యమైనంత వరకు మంచం లోంచి లేవటమేలేదు. అవసరమైతేతప్ప వేళకు స్నానానికని, భోజనానికని కోడలు పిలిస్తే, తప్పనిసరిగా లేచి ఎలాగో స్నానం కానిచ్చి, భోజనందగ్గర కూర్చునేది. కాని, పట్టుమని రెండు ముద్దలుకూడా తినకుండా లేచిపోయేది విస్తరి దగ్గరనుంచి. రెండు రోజులు అలా గడచినా, మూడోరోజు నుంచి అసలు మంచంలోంచి ఆమాత్రం కూడా లేవడం మానేసింది. దిగులుతో కృంగిపోతున్న దానిలా రోజంతా అలా మంచంలో ముడుచుకుని పడుకునుండేది.

మొదటిరోజు గమనించకపోయినా, రెండోరోజు ఆవిడ వాలకం గమనించింది కోడలు.

ఎంత వృద్ధాప్యం వచ్చినా, తన పనులు తాను మెల్లగా చేసుకునే అత్తగారు, హఠాత్తుగా అలా దిగాలుపడిపోయి మంచం

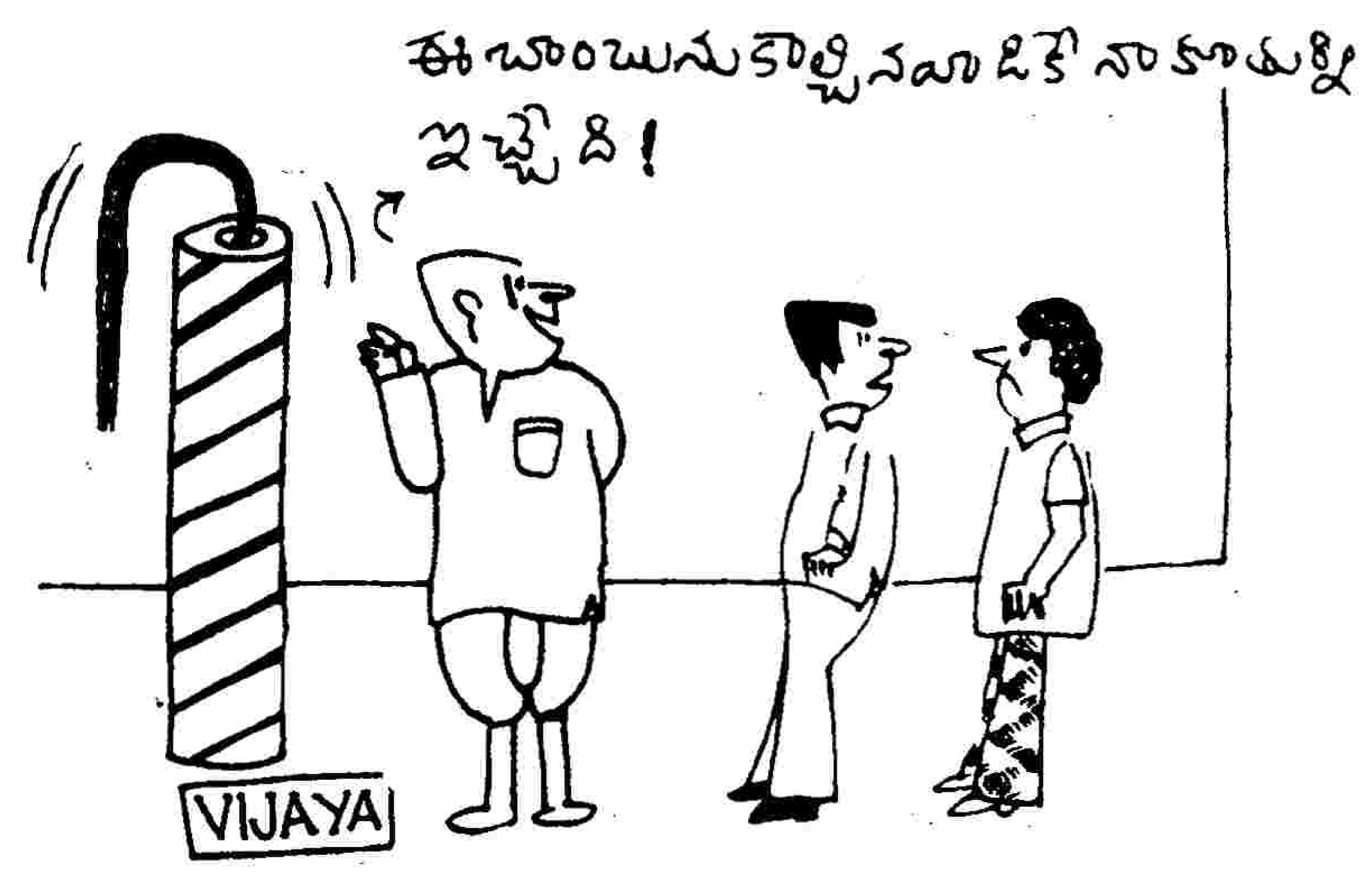

ఆత్మరక్షణ - ప్లీడరు

ఒక అందకత్తె అయిన యువతి - షాపుకు వెళ్ళి "నాకు మంచి తుపాకీ కావాలి" అని అడిగింది.

షాపువాడు "ఆత్మ సంరక్షణంకోసం అను కుంటాను" అన్నాడు. నవ్వుతూ ఆమె "ఎంత మాత్రంకాదు. నన్ను కాపాడే పని, మా ప్లీడరు చూసుకుంటాడు" అంది.

—జె. రాఘవేంద్రరావు, గుడివాడ

పట్టడం ఆశ్చర్యమనిపించింది సావిత్రికి.

తల్లి అలా మంచంలోనే పడుకోవడం చూసి, ఒంట్లో బాగుండలేదేమోనని వాకబు చేశాడు రాఘవరావు.

"నా ఒంట్లో బాగానే వుంది నాయనా!" అని అన్నపూర్ణమ్మ చెప్పిందేగాని, ఆవిడ పరిస్థితి చూసి నమ్మబుద్ధి కాక డాక్టర్ని పిలుచుకు వచ్చి చూపించాడు.

ఆవిడని టెస్ట్ చేసిన డాక్టరుకి, ఆవిడ జబ్బేమిటో అర్థంకాలేదు. జ్వరం లేదు.... మరే వ్యాధి వున్నట్లుగా లేదు. చివరికి, "ఆవిడకి ఎటువంటిజబ్బులేదు. వృద్ధాప్యం వల్ల నీరసంగా వున్నారు!" అని చెప్పాడు.

అలా మరో రెండురోజులు గడిచాయి. పూర్తిగా ఆహార పానీయాలు మానేసింది అన్నపూర్ణమ్మ. మగతగా కళ్ళు మూసు కుని పడుకుంటూంది. మాటలు కూడా ఎక్కువ మాట్లాడంలేదు.

ఆ రోజు కూడా అలానే గడిచి పోయింది. ఏడో రోజు ఉదయమే అన్న పూర్ణమ్మ, తనువు చాలించింది, ఎవరూ వూహించని విధంగా.

అనుకోకుండా వారంరోజులు మాత్రం మంచం పట్టి చనిపోయిన అన్నపూర్ణమ్మ. చావు యింట్లో అందరికీ ఆశ్చర్యమూ. అంతకు మించి బాధను కలిగించింది. ఈ వారం రోజులుగా ఏదో దిగులుతో వుండి, అంత హఠాత్ మరణానికి కారణ మేమైవుంటుందాని యింట్లో అందరికీ సందేహం కలిగింది.

అసలేమయిందంటే, సుధాకర్ పాదా నికి పెట్టెవల్ల గాయం అయింది, రెండు రోజులు బాగానే వుంది. మూడోరోజు నుంచి ఆ గాయానికి చీముపట్టి విపరీతంగా బాధపడసాగాడు. డాక్టర్ కి చూపిస్తే తుప్పు పట్టిన యినుపరేకు గీసుకు పోవడంవల్ల సెప్టిక్ అయిందన్నాడు. ట్రీట్ చెయ్య సాగాడు.

కాని బాధ ఓర్చుకోలేక ఆ బాధఅంతా కోపం క్రింద మారింది సుధాకర్ కి. శ్రీని వాస్, సుధాకర్ అన్నదమ్ములిద్దరూ కూడ బలుక్కుని, ఓ రోజు మధ్యాహ్నం అన్న పూర్ణమ్మ నిద్రపోతున్న సమయంలో ఆవిడ పెట్టెని తీసి అందులో వున్నవన్నీ తీసి ఓ చోట పెట్టి, పెరట్లోకి తీసుకువెళ్ళి కసికొద్దీ రోకలిపెట్టి ఆ పెట్టెని కొట్టి, మరింత డొక్కులా తయారుచేసి, యింటి వెనకాలవున్న బురదగుంటలోకి విసిరారు.

అలా చేశామని సంతోషించారేగాని, దానివల్ల వచ్చే పరిణామం ఆ చిన్నవాళ్ళు గ్రహించలేకపోయారు. పెట్టె పారవేశాక శ్రీనివాస్ పరుగునవచ్చి నిద్రపోతున్న అన్నపూర్ణమ్మను లేపి మరీ "బామ్మా! నీ పెట్టె ఎక్కడుందో చెప్పుకో!" అంటూ ఉడికించాడు.

వాడి మాటలకు సమాధానం చెప్ప కుండా అన్నపూర్ణమ్మ తన పెట్టెకోసం వెతుక్కుంది. కన్పించలేదు. అందులో తన వస్తువులు నేలమీద ఓ పక్కగా కన్పించాయి.

"ఏం చేశావురా పెట్టెని?" ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించింది మనవడిని

"బామ్మా! నీ పెట్టె ఎక్కడుంది? యింటి వెనకాల బురద గుంటలో వుంది. చూసుకో, బలే! బలే" అంటూ కుసుమ చప్పట్లు చరుస్తూ మహా సంబరంగా చెప్పింది.

అది విన్న అన్నపూర్ణమ్మ ఒక్కక్షణం నిర్ఘాంతపోయినటుగా అయిపోయింది. మరుక్షణం ఆరాటంగా పెరట్లోకివెళ్ళి చూసింది. నిజమే.... పెట్టె.... తనపెట్టె.... ఆ బురదగుంటలో సగంపైగా కూరుకు పోయి, కొంచెం భాగంమాత్రం పైకి కన్పిస్తూంది.

హతాశురాలయింది అన్నపూర్ణమ్మ. తన జీవితంలో ఎన్నోమధుర భావాలను, మధురరహస్యాలను దాచిపెట్టిన ఆ పెట్టెను చూడగానే అన్నపూర్ణమ్మ గుంటకళ్ళలో నీళ్ళు నిండాయి. హృదయం నిండా ఏదో వివరించనలవికాని బాధ నిండిపోయింది.

ఆ సంఘటన జరిగాకనే అన్నపూర్ణమ్మ ఏదో పోగొట్టుకున్నట్లయింది. మనసులో మెలిపెడుతున్నబాధను పైకి చెప్పుకోలేక మనసులో దాచుకోలేక దిగులుతో మంచాన పడిపోయింది.

అందరూ 'ఎందుకో' అనుకున్నారుగాని ఈ సంగతి గ్రహించలేదు.

అన్నపూర్ణమ్మ చనిపోయిన తర్వాత యింట్లో చిన్నా పెద్దా అందరికీ మనసులో ఒకటే సంశయం మెదిలింది.

'ఆవిడ డొక్కుపెట్టెని పారే... వల్లనే. దిగులుతో మంచంపట్టి చని... కదా!' అని.

Ready for Sale !!

X Class S. S. C.

1979 Public Examination

NEW MODEL TEST PAPERS

(WITH ANSWERS)

Prepared as per the latest Model Paper issued by the Govt. of Andhra Pradesh for 1979 Public Examination.

Telugu - Paper I
Telugu - Paper II
English - Paper I
English - Paper II
Hindi Model Paper
Social Studies - Paper I
Social Studies - Paper II
General Science (Physical)
General Science (Natural)
General Mathematics - Paper I
General Mathematics - Paper II
Composite Mathematics - Paper I
Composite Mathematics-Paper II

For copies apply to :

LALITHA & Co.,

ELURU

Phone : 457

PUBLISHERS,
BOOK—SELLERS &
STATIONERS

Branches :

Madhulatha Buildings, ELURU-2 (Phone : 954)
Main Road, TENALI
Arundalpet, 4th Line, GUNTUR-2 (Phone : 23386)
Azam Road, NIZAMABAD (Phone : 1019)
R. T. C. Cross Roads HYDERABAD-20 (Phone : 63164)